

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Natalia Pawłowska - Grzelczak

Protokolant: stażysta Marta Serwatka

po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2017 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa Zakład Produkcyjno – Usługowy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko K. Ł.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. Ł. na rzecz powoda Zakładu Produkcyjno – Usługowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 143 351,53 zł (sto czterdzieści trzy tysiące trzysta pięćdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt trzy grosze) wraz z następującymi odsetkami:

- od kwoty 29 544,52 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 7 218,51 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 31 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 32 272,74 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 5 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 3 542,65 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 12 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 11 111,83 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 19 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 10 882,43 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 31 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 9 255,75 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 16 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 342,43 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 32 551,95 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 31 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 1 216,47 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 9 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 5 430,45 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 12 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14 385 zł (czternaście tysięcy trzysta osiemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 335/16

UZASADNIENIE

Powód wytoczył przeciwko pozwanemu powództwo o zapłatę kwoty 143 251,53 złotych wraz z odsetkami określonymi jak w pozwie oraz wniósł o zasądzenie kosztów procesu od strony pozwanej.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podał, że strony łączyła umowa sprzedaży betonu, towar został dostarczony i odebrany przez powoda bez zastrzeżeń. Wskazał, iż praca pompy oraz rurociągu niezbędna do dostarczenia betonu została potwierdzona w raporcie dziennym pracy sprzętu jednak pozwany nie zapłacił całej umówionej ceny ograniczając się do częściowej zapłaty. Powód wskazał, że polubowne próby rozwiązania sporu okazały się nieskuteczne co spowodowało wystąpieniem na drogę postępowania sądowego.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu od strony powodowej.

W uzasadnieniu podniósł, że faktycznie strony zawarły umowę wskazaną w pozwie i umowa była wykonywana. Podniósł jednak, że inwestor wadliwie w dokumentacji określił ilość betonu wynikającą z przedmiaru, a rzeczywiście zużytą na budowie. Wskazał, że domagał się od inwestora Gminy M. S. zapłaty za roboty związane z betonowaniem, co jednak nie nastąpiło. Pozwany wyjaśnił, że informował powoda, że gdy inwestor (Gmina M. S.) zapłaci mu za te prace to nastąpi rozliczenie z powodem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 czerwca 2016 roku strony zawarły umowę dostawy nr (...). Umowa była poprzedzona zapytaniem ofertowym. Przedmiotem umowy była dostawa betonu towarowego o różnych parametrach w ilościach podanych w umowie, za ceny wskazane w umowie. Były to materiały do budowy basenu przy ul. (...) w S.. Strony umowy ustaliły, że należność za dostarczone materiały będzie płatna w terminie 30 dni licząc od daty wystawienia faktury vat, na konto podane w fakturze. Fakturowanie miało się odbywać raz w tygodniu. Umowa została podpisana przez reprezentantów stron, za powoda był to A. B. upoważniony do reprezentacji zgodnie z wpisem do KRS-u, pozwany K. Ł. podpisał umowę osobiście. Aneks z dnia 1 czerwca 2015 roku strony przedłużyły termin wykonywania umowy do dnia 30 września 2016 roku.

(okoliczność niesporna, a nadto dowód: umowa z dnia 1 czerwca 2016 roku - k. 17 – 19, aneks nr (...) - k. 20, korespondencja mailowa – k. 23 – 27, przesłuchanie reprezentanta powoda – k. 188, przesłuchanie pozwanego częściowo – k. 187 v);

Powód przystąpił do wykonania umowy zgodnie z jej postanowieniami i dostarczył pozwanemu zamówiony beton zapewniając sprzęt do jego dostarczenia i odbioru tj. pompy do betonu i rurociągu do betonu. Odbiór towaru był każdorazowo potwierdzony listami przewozowymi oraz potwierdzony przez obie strony w raportach dziennych pracy sprzętu.

(dowód: listy przewozowe – k. 29 – 43, 49 -51, 54- 66, 72 – 73, 76 – 77, 81- 84, 86 – 89, 93, 95 – 107, 110 – 111, 115 – 117, raport dzienny - k. 44, 48, 53, 71,75, 79, 80, 90, 91,108, 112, 118 dokument WZ - k. 46, 68);

Za dostarczony beton i pracę sprzętu strona powodowa wystawiła zgodnie z umową faktury vat potwierdzające wykonanie umowy na łączną kwotę 152 097,53 złotych. Pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 2364,06 złotych na poczet faktury vat (...) z dnia 25 marca 2015 roku. Z tej faktury pozostała niezapłacona kwota 1216,47 złotych. Wpłacono także kwotę 6 381,94 złotych, która została zaliczona na należność główną wynikającą z faktury vat (...) z dnia 21 listopada 2015 roku, do zapłaty z tytułu tej faktury pozostała kwota 29 544,52 złotych. Pozostałych kwot pozwany nie zapłacił pomimo licznych monitów. Pozwany deklarował spłatę zadłużenia w korespondencji mailowej i w rozmowach telefonicznych jednak nie wypełnił tego obowiązku. Pozwany nie złożył nigdy żadnej reklamacji odnośnie wykonanej przez powoda umowy. Nie zgłaszał też żadnych zastrzeżeń ani ilościowych ani jakościowych. Pozwany nie odesłał też faktur vat wystawionych przez powoda.

Pozwany nie wykonał całej umowy jaką miał zawartą z inwestorem - Gminą M. S. odnośnie budowy basenu przy ul. (...) w S., na którą to budowę powód dostarczył pozwanemu zamówiony beton. Inwestor nie rozliczył się z pozwanym za całą tę inwestycję. Pozwany jest w sporze sądowym z inwestorem. Pozwany nie zajmowała się osobiście przedmiotową inwestycją, w ówczesnym czasie prowadził około 10 różnych inwestycji.

(dowód: faktury vat - k. 28, 45, 47, 67, 70, 74, 78, 85, 92, 94, 113, 114, korespondencja mailowa – k. 24 – 28, 69, wezwanie do zapłaty - k. 119 – 121, pismo z dnia 27 stycznia 2016 roku – k. 131 – 132, pismo z dnia 22 marca 2016 roku – 134 – 143, przesłuchanie reprezentanta powoda – k. 188, przesłuchanie pozwanego częściowo – k. 187 v);

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

W niniejszej sprawie strona powodowa oparła swoje roszczenie o treść art. 535 kc, który stanowi, iż przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić cenę. Była to umowa kluczowa, do wykonania, której niezbędnym było wynajęcie sprzętu umożliwiającego zarówno dostawę jak i odbiór betonu tj. pompy do betonu i rurociągu do betonu. O czym strony postanowiły w umowie z dnia 1 czerwca 2015 roku.

Pomiędzy stronami niespornym był fakt łączącej strony umowy sprzedaży betonu i jej wykonania oraz wynajęcia sprzętu. Pozwany nie kwestionował faktu, iż nie zapłacił umówionej ceny, bronił się jednak tym, że inwestor tj. Gmina M. S. wadliwie w dokumentacji określiła ilość betonu wynikającą z przedmiaru, a rzeczywiście zużytą na budowie. Wskazał, że domagał się od inwestora Gminy M. S. zapłaty za roboty związane z betonowaniem, co jednak nie nastąpiło i dlatego nie rozliczył się z powodem. Następnie na rozprawie pozwany wskazał, że zapłata za dostarczony przez powoda beton nastąpiła bezpośrednio przez Gminę M. S., czemu powód zaprzeczył.

Wobec powyższego przyjąć należało, iż fakty dla powódki prawotwórcze tj. łącząca strony umowa i jej wykonanie były niekwestionowane, a ponadto wykazane załączonymi do pozwu dokumentami. Wskazać zatem należy, iż strona powodowa wykazała ciężące na niej obowiązki w zakresie dowiedzenia zasadności swojego roszczenia zgodnie z art. 6 kc. Skoro powódka dostarczyła zamówiony beton udostępniając przy tym sprzęt, którego praca wynikała z raportów dziennych, a pozwany towar odebrał to obowiązany jest do zapłaty umówionej ceny. Tymczasem pozwany odmawiając zapłaty wskazywał na okoliczności nieistotne dla łączącej strony umowy. Powoływał się bowiem na spór z inwestorem, który nie może przesądzać o tym, że pozwany jest zwolniony z obowiązku zapłaty ceny wobec powoda. Powód bowiem wykonał ciężące na nim obowiązki wynikające z umowy dostarczył taką ilość betonu jaka została przez pozwanego zamówiona i ma prawo oczekiwać zapłaty. Okoliczność wykonania umowy została potwierdzona listami przewozowymi i dokumentami WZ, których prawdziwości i autentyczności pozwany nie zakwestionował. Ponadto

jak wynika z zeznań strony powodowej pozwany nigdy nie złożył żadnej reklamacji ani jakościowej, ani też ilościowej. W tym miejscu odwołać się należy do zeznań pozwanego, który początkowo nie umiał wskazać jakiej inwestycji dotyczą wskazane dostawy betonu oraz czy beton został faktycznie dostarczony albowiem w tym samym czasie prowadził około dziesięciu inwestycji. Tak naprawdę pozwany nie zajmował się osobiście realizacją przedmiotowej inwestycji nie wiedział bowiem, czy zaksięgował faktury wystawione przez powoda, nie wiedział czy składał reklamację i dopiero dzień przed rozprawą przejrzał dokumenty. Dodatkowo pozwany wskazał, iż po przejrzeniu dokumentów stwierdził, że ma zastrzeżenia co do osoby, która podpisała dokumenty WZ w jego imieniu. Jednocześnie nie wyjaśnił kto miał podpisywać z jego ramienia dokumenty WZ skoro on nie zajmował się przedmiotową inwestycją i nie przebywał na budowie, bo jak sam zeznał w tym czasie prowadził dziesięć innych inwestycji. Zdziwienie budzi też fakt, iż pozwany zalegając z zapłatą wobec powoda nie interesował się dokumentacją dotyczącą przedmiotowej inwestycji i nie wiedział nic na temat rozliczeń. Wskazać należy, iż z firmowego maila pozwanego skierowano do powoda propozycję spłaty zadłużenia. Wiadomość wysłała Pani E. P. wskazując, że zapłata nastąpi jednorazowo jak tylko inwestor zapłaci pozwanemu. Pozwany zeznał, że E. P. działała w imieniu pozwanego na tej konkretnej budowie i miała wiedzę na temat rozliczeń.

Wobec powyższego zdaniem Sądu orzekającego argumentacja pozwanego mająca uzasadniać zwolnienie z zapłaty ceny jest chybiona i stanowi nieudolną próbę wywikłania się z obowiązku zapłaty za dostarczony beton.

Kompletnie nieuzasadniony jest też argument braku zapłaty wynagrodzenia pozwanemu przez inwestora. Poza nawiasem rozważań Sądu w przedmiotowym sporze są relacje pozwanego z inwestorem. Obowiązkiem Sądu była bowiem ocena węzła obligacyjnego łączącego powoda z pozwanym i wynikające z tej umowy prawa i obowiązki stron. Brak zapłaty wynagrodzenia przez inwestora pozwanemu jest zatem irrelevantny dla oceny wywiązania się pozwanego z obowiązku zapłaty wobec powoda. Pozwany był bowiem obowiązany świadczyć na rzecz powoda to co wynika z łączącego strony węzła obligacyjnego czyli zapłaty za dostarczony beton i pracę sprzętu niezbędnego do jego dostarczenia. Bez znaczenia pozostają zatem rozliczenia pozwanego z inwestorem, który nie był stroną umowy z powodem.

Kolejny argument podniesiony przez pozwanego na rozprawie w dniu 18 stycznia 2016 roku, że powód otrzymał wynagrodzenie w całości czy też w części bezpośrednio od inwestora również okazał się chybiony. Podniesiony zarzut zapłaty, który nawet nie został bliżej sprecyzowany, pozwany tak naprawdę opierał na niczym nieuzasadnionym przypuszczeniu i nie znalazł on potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Strona, która z określonych twierdzeń wywodzi dla siebie skutki prawne musi ich dowieść. Tymczasem pozwany nie sprostował temu wymaganiu. Nie naprowadził bowiem żadnego dowodu, z którego wynikałaby zapłata ceny przez inwestora bezpośrednio na rzecz powoda. Mało tego pozwany tak naprawdę próbował przerzucić ten obowiązek na powoda wnosząc, aby „powód powiedział jaką kwotę otrzymał od inwestora”. Wskazać należy, iż powód zaprzeczył, aby otrzymał od inwestora jakąkolwiek zapłatę za dostarczony beton na inwestycję budowy basenu przy ulicy (...). Powyższa okoliczność przesądza o tym, że pozwany nie panował ani nad samą inwestycją, która jak twierdzi przebiegała z dużymi problemami, jak również nie kontrolował rozliczeń tejże inwestycji. Tym samym pozwany nie wykazał, że jakkolwiek zapłata nastąpiła za dostarczony beton i tym samym nie wykazał, że w tym zakresie został zwolniony z obowiązku zapłaty na rzecz powoda.

Wobec powyższego skoro pozwany skutecznie nie zniweczył żądania objętego pozwem wynikającego z umowy łączącej strony obowiązany jest do zapłaty ceny za zamówiony beton i związany z tym najem sprzętu. Poza sporem pozostawała wysokość umówionej ceny wynikająca wprost z wartości wskazanych w umowie podpisanej przez strony. Okoliczności tej nie kwestionowała żadna ze stron, a pozwany nie zaprzeczył treści zobowiązania umownego. Ilość dostarczonego betonu i czas pracy sprzętu wynikał także z niekwestionowanych dowodów tj. listów przewozowych, dokumentów WZ oraz raportów dziennych.

Reasumując pozwany był zobowiązany do zapłaty na rzecz strony powodowej kwoty 143 351,53 złotych tytułem nierozliczonej ceny.

Nie budziło też wątpliwości Sądu orzekającego żądanie zapłaty odsetek albowiem pozwany nie uiszczył zapłaty w umówionym terminie. Orzeczenie o odsetkach zapadło w oparciu o dyspozycję art. 481 k.c. zgodnie, z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W tym miejscu wskazać należy, iż odsetki ustawowe od dnia 1 stycznia 2016 roku nazwane zostały odsetkami za opóźnienie. Odsetki zostały zasądzone od dnia następnego po umówionym i wskazanym na fakturze terminie zapłaty.

Pozwany wniósł również o zasądzenie dalszych odsetek, oprócz powyższych opartych o przepisy k.c. wynikających z uprawnień wierzyciela i obowiązków dłużnika w związku z terminami zapłaty w transakcjach handlowych. Ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych reguluje sposób ustalania przysługujących wierzycielowi odsetek za zwłokę z tytułu przedłużenia terminu płatności, w zależności od tego, czy termin zapłaty został ustalony w umowie czy też nie. Zgodnie z postanowieniami tej ustawy transakcją handlową jest umowa, której przedmiotem jest odpłatne dostarczanie towaru lub odpłatne świadczenie usług, jeżeli strony tej umowy zawierają ją w związku z wykonywaną przez siebie działalnością gospodarczą lub zawodową. Łącząca strony umowa dotyczyła zarówno dostarczenia towaru i wiązała się z wykonywaną przez strony działalnością gospodarczą, co uzasadniało naliczenie odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych za okres od 31 dnia od wykonania świadczenia (dostarczenia towaru) do dnia płatności.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w toku postępowania dowody z dokumentów, wiarygodnie przedstawiające okoliczności sprawy. Należy zwrócić uwagę na fakt, że strony nie kwestionowały żadnego z tych dowodów pod względem ich autentyczności i prawdziwości. W tej sytuacji również Sąd uznał, że dowody z dokumentów stanowią podstawę do czynienia w oparciu o nie ustaleń faktycznych w istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy kwestiach. Ustalony stan faktyczny Sąd oparł także na dowodach z przesłuchania stron. Sąd nie znalazł podstaw do odmowy wiarygodności zeznaniom reprezentanta powoda, natomiast przesłuchanie pozwanego niewiele wniosło od sprawy albowiem pozwany nie kojarzył nawet inwestycji, której dotyczyła umowa i nie miał wiedzy co od realizacji umowy bowiem jak zeznał miał wtedy około dziesięciu innych inwestycji. Zeznania reprezentanta powoda były spójne i znajdowały odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym tj. w dowodach z dokumentów. Sąd pominął pozostałe dowody osobowe zawnioskowane przez pozwanego albowiem dotyczyły one okoliczności nie mających znaczenia dla przedmiotowego sporu. Pozwany zawnioskował świadków na okoliczności dotyczące jego umowy z inwestorem, a nie z powodem. Powód ani nie czynił żadnych obmiarów, ani dostarczał dokumentacji zatem przeprowadzenie dowodów na te okoliczności było niecelowe i zmierzałoby do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu oparto na przepisach art. 98 § 1, 2 i 3 w zw. z art. 108 kpc. Stroną wygrywającą spór jest powód wobec tego pozwany winien zwrócić przeciwnikowi wszystkie celowe koszty procesu przez niego poniesione. Na koszty procesu strony pozwanej składała się kwota 17 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 7200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika (ustalona na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz kwota 7 168 złotych stanowiąca opłatę od pozwu.

Sygn. akt VIII GC 335/16

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)